

Hồi 29

Cấu Hồn Bút Lệnh

Tình hình bấy giờ nói nghe thì dài, nhưng kỳ thực tất cả mọi chuyện diễn ra chỉ trong cái chớp mắt.

Thôi Huệ kinh hoảng chưa kêu lên được tiếng nào thì song chỉ của Đấng Tâm hòa thượng đã điểm tới nơi.

Nào ngờ, đúng tại giây phút ngặt nghèo này, bỗng thấy Mai Quân Bích tả chuồng đang án trước ngực Chúc Ung Dương đột nhiên từ từ gior ra ngoài.

Chỉ nghe “Bình” một tiếng như trời long đất lở, Đấng Tâm hòa thượng cả thân hình to lớn dềnh dàng như chiếc diều đứt dây văng ngược lại ngoài động đạo, thân hình lão ta lần nữa rơi mạnh xuống đất vang lên một tiếng nặng nề.

Đấng Tâm hòa thượng làm sao chịu nổi một chuồng và một cái rơi nặng như trời giáng, lão nhắm nghiền mắt lại nằm im bất động.

Cát Lan Tiên Sinh nhìn thấy tình thế diễn ra quá nhanh, lão chỉ kịp nhảy người né sang một bên, thế nhưng dư phong của một chuồng vừa rồi cũng đủ khiến cho lão thấy rung động trong lòng.

Sau chút bàng hoàng, nhìn lại thì thấy Mai Quân Bích vẫn y nhiên ngồi bất động vận khí trị thương cho Chúc Ung Dương, chừng như không liên can gì đến chuyện vừa mới phát sinh.

Điều này càng làm cho Cát Lan Tiên Sinh kinh ngạc chấn động hơn nhiều, nhất thời trở mắt nhìn chàng đến ngó người.

Cứ theo như thường tình thì một người đang vận công trị thương cho người khác, chỉ cần bị người nào động nhẹ một cái cũng đủ nhiều động đến kim đan nội tạng, ảnh hưởng rất lớn, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì có thể thụ nội thương.

Thế mà tiểu tử họ Mai này rõ ràng đang vận công trị thương, làm sao có thể xuất thủ ra tay đả thương người khác? Đúng là một chuyện xưa nay chưa từng nghe thấy.

Lão nào biết được phép tọa thiền của Phật gia và phép tọa thiền của Đạo gia đều là công phu “khước ma”, lấy thuật chế ngự “tâm ma” làm chủ. Nếu như “nội ma” chưa trừ được lại bị ngoại công thì tất bó tay chờ chết.

Mà Bát Nhã Thiền Công được ký tải trong Đại Thừa Phục Ma Pháp Tạng là tuyệt môn công phu chí tôn chí thượng, nó không phải là công phu “khước ma”, mà là thần công “phục ma”. Tả chương án trước ngực chính là dùng khắc chế “ngoại ma”, cho nên trong lúc đang vận công trị thương, nhưng vẫn có thể đối phó với tấn công bên ngoài.

Cát Lan Tiên Sinh trượng mắt nhìn đến gần người, lão tận mắt nhìn thấy Mai Quân Bích đang trong lúc trị thương cho người khác mà vẫn đánh vắng ngực Đẳng Tâm hòa thượng ra ngoài, giờ mình lão lên thì cũng chẳng làm được gì.

Lại nghĩ:

- “Huống gì hai bảo vật chỉ có một mình Đẳng Tâm hòa thượng biết, ta chỉ cần khống chế hấn, từ từ bức hỏi thì lo gì không lấy được, còn những chuyện khác với ta vô can, ta hơi đâu mà xen vào. Giờ nhân lúc bọn Kim lão nhị chưa lần tới đây, ta nhanh đi là hay nhất.”

Trong đầu nghĩ thế, lập tức vòng tay cấp lấy người Đẳng Tâm hòa thượng chạy đi ngay.

Mai Quân Bích một chương đánh lui địch nhân, tay thu lại trước ngực tiếp tục công việc trị thương, nhưng một chương vừa rồi cũng hao tổn cho chàng không ít tinh lực, có thể nhìn rõ điều đó qua những hạt mồ hôi như dầu bằng hạt đậu rịn ra trên trán chàng.

Cát Lan Tiên Sinh bỏ đi, trong gian thạch thất bóng tối bao trùm trở lại, mà còn tối hơn trước nữa, tối ngật đến giờ tay ra trước mặt không nhìn thấy năm ngón. Thôi Huệ và Thượng Quan Yến hai người thân hình vẫn chưa cử động được, mặt thất lại tối om om, muốn cất tiếng hỏi thăm Mai ca ca, nhưng nghĩ lại lúc này chàng đang bận trị thương cho gã thanh niên kia, sợ gọi lên sẽ nhiễu động đến chàng nên lại thôi.

Thời gian chừng thêm một tuần trà, Mai Quân Bích mới hoàn toàn đã thông hết kỳ kinh bát mạch của Chúc Ứng Dương, chàng hít sâu một hơi từ từ thở hắt ra, rồi thu tay lại.

Chúc Ứng Dương đột nhiên mở bừng mắt ra, “ì” lên một tiếng tỏ ra kinh ngạc thốt lên:

- Văn bối bị ám toán, may được cứu chữa, những tướng tiền bối tất phải là một vị cao nhân. Vì trong động quá tối, văn bối không chiêm ngưỡng được tôn nhan, xin tiền bối tư cáo cho biết danh húy, để tránh thất lễ!

Mai Quân Bích nghe nói thế thì vui mừng vì nghĩ cuối cùng chàng cũng trị thành công, vội ngăn lại nói:

- Huỳnh đài vừa rồi trúng phải Ngũ Âm Tuyết Mạch cực kỳ tàn độc, hiện tại tuy tiểu sinh vừa đả thông kinh lạc, thể nhưng nguyên khí còn chưa hồi phục hẳn, tạm thời chớ nên nói nhiều, nhanh vận công điều tức, còn chuyện thể nào thì từ từ hãy nói chưa muộn.

Chúc Ung Dương nghe nói vừa rồi hẳn trúng ám toán loại độc môn công phu bá đạo nhất trong võ lâm Ngũ Âm Triệt Mạch, bất giác rúng động cả người. Giờ tính mạng được cứu ân này quả nặng như tạo hóa tái sinh, nghe ân nhân căn dặn như thế khi nào lại dám không nghe theo, vội vàng ứng thanh đáp:

- Vãn bối tuân mệnh!

Thôi Huệ nghe Mai Quân Bích nói chuyện với Chúc Ung Dương thì biết trị thương đã thành công, không nén nổi liền cất tiếng hỏi:

- Mai ca ca, người này là ai?

Mai Quân Bích "Suyt" một tiếng nói:

- Chớ nên lớn tiếng, bên ngoài có người!

Chàng lên tiếng ngăn trở Thôi Huệ rồi lẩm nhẩm một mình nói tiếp:

- Nghe tiếng còn rất xa, có lẽ là bọn Kim lão nhị đến!

Thôi Huệ nghe nói thế, cố chăm chú lắng nghe nhưng một hồi vẫn không hề nghe thấy gì cả, chẳng kiên nhẫn được liền hỏi:

- Mai ca ca, Kim lão nhị là người nào chứ?

Mai Quân Bích nói:

- Hừ! Bọn chúng quả nhiên đi tới hướng này, Huệ muội, hai người chớ lên tiếng, cứ tịnh dưỡng chân lực, ta ra ngoài ngăn cản bọn chúng.

Nói rồi chàng không đợi Thôi Huệ đáp, đã phóng người lao nhanh ra ngoài.

- Hắc hắc, lão phu không tin bọn chúng mọc cánh bay lên trời!

Chính là giọng của Kim lão nhị, thì ra lão ta đi khắp nhiều hang cùng ngõ ngách, nhưng vẫn không tìm thấy bóng Mai Quân Bích đâu cả, trong lòng không khỏi bực tức lẫn nóng giận.

Lão vừa nói xong, liền nghe một giọng thiếu nữ lên tiếng đáp:

- Kim thúc thúc, xem tình hình này thì tên tiểu tử Mai Tam Công Tử gì đó không có mặt trong địa đạo này, cứ nghĩ mật đạo này xưa nay không ai biết đến, làm sao hẳn có thể

chạy vào đây trốn được? Theo ý diệt nữ thì khả năng hấn ấn nấp đầu đó trong Cửu Đạo Loan!

Mai Quân Bích nghe cũng nhận ra ngay chính là giọng Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, đương nhiên cũng hiểu nàng nói những lời như thế cũng là vì mình, bất giác trong lòng cảm kích vô cùng.

Lại nói Vu Thục Nhân chẳng hiểu sao mà mãi cứ lo lắng bất an, nàng luôn nghĩ đến Mai Quân Bích, tính tới tính lui thì từ khi chàng uống Bách Độc Tán cho đến lúc này vẫn chưa qua sáu canh giờ.

Âm Thế Tú Tài chen vào nói:

- Đẳng nào thì trong Cửu Đạo Loan cũng có duy nhất một con đường, trước khi trời đứng ngọ thì cho dù bản lĩnh cao siêu chừng nào cũng không phi qua được. Chúng ta cứ tiếp tục lục soát trong mật đạo này rồi ra ngoài kia cũng chưa muộn.

Vu Thục Nhân nói:

- Kim thúc thúc, chẳng phải vừa rồi chính Cát Lan Tiên Sinh nói bình Bách Độc Tán duy nhất của ông ta bị lão thần trộm đánh cắp rồi sao? Cho tới giờ thì cả lão thần trộm cũng không thấy tăm dạng đâu cả, vạn nhất lão tao mang giải dược tặng cho họ Mai kia, đến giờ tính ra cũng bốn năm canh giờ rồi, nếu như ta cứ tiếp tục tìm cho hết mật đạo này thì có lẽ hấn đã hồi phục công lực từ lâu rồi!

Nàng vẫn cố tìm lý do để lôi kéo bọn người này nhanh rời khỏi mật đạo, có thể Mai Quân Bích mới an toàn Kim lão nhị trâm ngâm nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Um! Người nói cũng có lý, thế nhưng chẳng phải vừa rồi chúng ta đã phân nhau ra truy tìm trong Cửu Đạo Loan rồi đó sao? Cát Lan Tiên Sinh ở đây có cả mười năm, thành thuộc địa hình, vừa rồi nói đây leo trước cửa động chừng như bị người động tới, cho nên mới hoài nghi khả năng bọn họ Mai kia chui vào trốn trong này, xem ra không sai đâu. Nếu như người có mệt thì cứ ngồi mà nghỉ một lát!

- Ai bảo diệt nữ mệt chứ!

Vu Thục Nhân thế giọng lên đáp lại ngay...

Lúc này mới nghe một giọng nữ nhân ẻo lả khác lên tiếng, chính là giọng Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều:

- Kim thúc thúc, nghĩa phụ tôi đâu? Sao không thấy chứ?

Kim lão nhị cười khan nói:

- Ông ta chóng quay trở lại!

Một đoàn bốn người vừa nói chuyện vừa đi, chẳng mấy chốc đã đến giữa con đường rẽ, hai bên vách núi dựng đứng chật hẹp, chỉ còn đủ để một người đi qua.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị tay trái nắm chiếc đánh lửa, tay phải ngằm vận công thủ thế bước đi phía trước.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh tay cũng nắm một chiếc đánh lửa đi đoạn hậu cuối đoàn.

Bọn họ sắp đi đến chỗ vừa rồi Cát Lan Tiên Sinh và Đẳng Tâm hòa thượng đánh nhau.

Mùi xú uế từ đồng bài tiết ra của Thôi Huệ và Thượng Quan Yến, vừa rồi chính Đẳng Tâm hòa thượng và Cát Lan Tiên Sinh ném nhau làm vung vãi dính đầy hai bên tường, giờ đây xông lên nồng nặc.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị là tay đầy kinh nghiệm giang hồ, hiểu trong những nơi thâm sơn cùng cốc thế này thì khó tránh khỏi trùng độc sinh sống, thấy lửa chúng nhất định bò tới ngay, vì vậy khi vừa ngửi thấy mùi xú uế tanh tưởi, lão lập tức thổi tắt chiếc đánh lửa trong tay, chân cũng ngừng lại.

- Í! Kim thúc thúc, đừng vào đó, hôi quá!

Tam tiểu thư Vu Thục Nhân tay bịt miệng la lên, chân thoái lùi về sau.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều ngược lái vừa ngửi thấy mùi uế khí, vội tiếp lời nói:

- Tam muội muội, chớ la hoảng lên như thế, đây chính là mùi độc trùng do Bách Độc Tán tổng ra...

Rồi lại ré giọng la lên đầy tức giận:

- Hừ! Bọn chúng quả nhiên ở trong này, Kim thúc thúc, chúng ta nhanh vào trong kia xem sao?

Vu Thục Nhân bị Nhị sư thư quát, lại nghe mùi tanh uế này do Bách Độc Tán tổng trùng độc ra ngoài thì lại càng phát hoảng, vì nghĩ nhất định bọn Mai Quân Bích ở trong này chứ chẳng nghi.

Kim lão nhị nghe thế thì mặt lão hơi đỏ vì thẹn, nhưng trong bóng tối chẳng ai nhìn thấy được, lão nhanh chóng đánh lửa cháy lên, cười gằn một tiếng, chân lập tức bước nhanh.

- Ái...!

Đột nhiên nghe Tam tiểu thư Vu Thục Nhân rú lên một tiếng, thân hình chao đảo thoát ngược về sau.

Kim lão nhị chẳng hiểu chuyện gì, vội quay người lại, tay giơ cao chiếc đánh lửa, chỉ thấy cô ta hai mắt nhắm nghiền, hoa dung trắng bệch, toàn thân lại còn run lên bần bật.

Phiêu Sa Tiên Tử Nhiếp Ngọc Kiều cũng vội nhảy tới tay đỡ lấy người Vu Thục Nhân, giọng tỏ ra bức tức nói:

- Con nha đầu này, cứ nhõng nhẽo thành thói, vô căn vô cứ lại ngã ùng ra bất tỉnh. Hừ...!

Vừa nói, thị vừa vung tay vỗ mạnh vào mấy đại huyệt trên người cô ta.

Mai Quân Bích lúc này nấp người sau thạch bích, từ đầu đến giờ chàng nghe rõ hết toàn bộ câu chuyện của đám người này không sót một câu.

Chàng thâm hiểu tâm tình của Tam tiểu thư Vu Thục Nhân, đồng thời hiểu những hành động này của nàng chỉ là cố tình kéo dài thời gian để cho chàng và đồng bọn có thể qua được sáu canh giờ, nghĩ thế trong lòng không khỏi cảm kích.

Bấy giờ chỉ nghe thấy Kim lão nhị nói:

- Nhị tiểu thư, cô cứ ở lại đây cùng với Tam tiểu thư nghỉ một lát, lão phu và Công Tôn lão đệ vào trong xem cũng được.

- Hắc hắc...

Tiếng cuối cùng lão nói vừa dứt, thì đột nhiên từ đâu sâu trong đường núi một tiếng cười lạnh lạnh vọng ra.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị thính rất nhạy, vừa nghe tiếng cười lập tức nhìn Âm Thế Tú Tài phất tay một cái, cả hai gần như cùng lúc thối phụt tắt lửa.

Cả địa đạo vụt tối om, cả bọn bốn người đứng cách nhau chưa đầy tầm tay nhưng chẳng ai nhìn thấy ai.

Đến ngay Mai Quân Bích cũng phải kinh ngạc chấn động vì tiếng cười nghe rất xa, nhưng lại có cảm giác như ở ngay bên tai. Đã thế, âm thanh lại như từ trong vách núi chui ra, dội lại vang truyền hồi lâu không dứt, chẳng trách hai tay cao thủ hắc đạo vừa nghe thấy cũng phải tắt đèn ngừng chân.

Nhưng quái lạ một điều nữa là tiếng cười chỉ cất lên một tiếng rồi thôi, không nghe thấy thêm một tiếng thứ hai.

Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh đột nhiên khí tự Đan Điền cười dài một tiếng rồi nói lớn:

- Anh hùng đã sợ tất không đến, đến tất không sợ, bằng hữu phương nào hà tất phải giả quỷ giả thần, ra đây cho Công Tôn mỗ bái kiến!

Nhưng qua một hồi vẫn không thấy động tĩnh, nên biết càng im lặng như thế thì càng khiến cho người ta cảm thấy thần mật huyền bí.

Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị thấy thế cũng liền cất tiếng cười nhạt nói:

- Công Tôn lão đệ, hạng không dám ra mặt gặp người thế này thì chẳng cần để ý đến hấn, chúng ta cứ làm việc của chúng ta thôi!

Nhưng lần này lão ta vừa nói xong thì một tiếng cười lạnh lạnh vang lên, mà lần này tiếng cười lại ngay bên người lão khiến cho Kim lão nhị chấn động mạnh, hai tay hộ trước ngực đề tự chân khí, mắt nhìn quanh đảo dáo tìm kiếm.

Tuy trong địa đạo tối đen như mực, nhưng bằng vào nhãn lực như lão ta thì nội trong tầm một hai trượng có thể nhìn thấy mọi vật, nhưng qua một vòng nhìn quanh lão chỉ thấy duy nhất đồng bọn bốn người, ngoài ra không còn một bóng ma nào khác.

Lão thâm hiểu hôm nay gặp phải cao thủ, thế nhưng bằng vào âm thanh người này thì quyết không phải là Mai Tam Công Tử, người mà lão đã chạm trán trên Ca Lạc Sơn Trang.

Huống gì theo như nhị tiểu thư nói thì mùi hôi xú ối này là do người uống Bách Độc Tán bài tiết độc trùng ra ngoài, theo thế có thể phán đoán bọn Mai Tam Công Tử uống Bách Độc Tán chưa qua khỏi sáu canh giờ, độc trùng tuy đã trục ra hết nhưng công lực thì chưa hồi phục. Thế thì người này hẳn phải là lão thần trộm ngấm trong giỏ trò chứ chẳng nghi.

Nghĩ thế lão đã hí hửng trong lòng, rửa thầm:

- "Hừ! Nam Cái Bắc Thâu tuy được xưng là Võ Lâm Song Kỳ, nhưng với thân thủ như ta thì có đâu thua kém gì chứ? Huống gì lại còn có thêm Âm Thế Tú Tài và Lục Thiệu Song Kiều".

Chủ ý đã định, lão liền cất tiếng nói lớn:

- Ngươi là người hay là quỷ? Có giỏi thì mau ra đây...

- Diêm... Vương... đã... định... canh... ba... chết. Ai...

Lão ta nói còn chưa hết câu thì đột nhiên một giọng lạnh lùng vang lên, thoát nghe khó phân định phát ra từ nơi nào, chung quy cứ như từ trong vách núi đá hai bên chui ra vậy.

Từng chữ từng chữ nói rất chậm rãi và nghe rất rõ ràng.

Kim lão nhị mặt biến sắc, toàn thân run lên, đối phương nói chưa hết câu, lão vung tay đẩy mạnh mọi người về phía sau.

Đến ngay như Âm Thế Tú Tài là người thường ngày được tiếng trầm tĩnh cơ trí, nhưng lúc này cũng thấy mặt trắng nhợt nhạt, tay đỡ lấy người Tam tiểu thư thoát chân lùi nhanh về sau.

Lần này thì khiến cho nhị tiểu thư phải chấn động, nhưng vốn là con người đa mưu túc trí, trong lòng khởi lên hoài nghi, cất tiếng hỏi ngay:

- Kim thúc thúc, sao thế? Chẳng phải chúng ta muốn vào bắt tên tiểu tử họ Mai sao?

Kim lão nhị trong lòng gấp đến phát hoảng, giậm chân nói:

- Đi nhanh, chậm một chút không kịp, chút nữa ta sẽ nói cho nghe!

Rồi lão chẳng để cho cô ta kịp nói gì thêm, chộp lấy tay kéo đi nhanh theo chân Âm Thế Tú Tài ra ngoài.

Cứ nhìn thấy thần thái lão ta lúc này thì rất hết hoảng gấp gáp, chừng như chỉ cần chậm chân một chút thì mất mạng như chơi. Cả bọn không chỉ thoát ra khỏi đường rẽ, mà còn đi như chạy ra hướng chính lộ.

Mai Quân Bích vốn đang hồi hộp chuẩn bị đối phó với bọn người này, giờ nhìn tình hình trước mắt khiến chàng kinh ngạc chẳng hiểu ra làm sao.

Bọn Kim lão nhị rõ ràng nghĩ thấy mùi độc trùng, quyết định tiến vào sâu bên trong truy tìm ta, tuy ta ngăn chặn chúng ngay lối vào thạch động, không sợ chúng xông vào. Nhưng một trường hỗn chiến thì khó tránh khỏi, chỉ ngại là hai vị muội muội và thiếu niên họ Chúc kia khó bảo toàn, huống gì người vừa cười lên tiếng kia chẳng biết là bạn hay thù?

Có một điều vì sao chỉ tiếng cười lạnh kia và một câu: "Diêm Vương đã định canh ba chết..." lại khiến cho hai nhân vật danh đầu không nhỏ trong làng hắc đạo như Kim lão nhị và Âm Thế Tú Tài Công Tôn Khánh lại khiếp sợ bỏ chạy?

À! Nếu như thế thì người vừa cất tiếng cười kia nhất định phải là một nhân vật lợi hại, người nghe phải khiếp vía. Đồng thời, bọn Kim lão nhị nghe tiếng đã nhận ra lai lịch người này, cho nên mới không dám một chút chậm trễ, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như ma đuổi.

Nhưng nhân vật này là ai?

Trong đầu tuy còn hoài nghi suy nghĩ, nhưng ngược lại nhìn thấy bọn Kim lão nhị bỏ chạy rồi thì cũng vui mừng, vội quay người thoát nhanh trở lại vào trong mật thất.

Nào ngờ, chân vừa trở lại trong thạch thất, chàng nhận ra ngay tình hình không ổn.

Với nhãn lực của chàng hiện tại có thể nhìn thấu đêm tối, gian thạch thất chỉ rộng chưa đầy hai trượng vuông, vừa rồi ba người còn nằm đó nhưng giờ đây trống không.

"Í! Xảy ra chuyện rồi, ta nấp sau vách đá tuy xoay lưng vào trong, nhưng trong thạch thất có xảy ra chuyện gì thì chẳng thể không nghe thấy tiếng động nào được?"

Hay là Huệ muội và Thượng Quan muội sau khi đã hồi tỉnh lại, nghe thấy bên ngoài có tiếng địch nhân nên đã chạy nấp nơi nào rồi chăng?"

Nghĩ vậy, chàng nhớ lại ngay thạch bích nằm phía sau mật thất, nhớ khi vừa chạy vào đây đi đến cuối đường phát hiện ra gian mật thất này, chừng như là một gian trùng thất, nhưng bấy giờ vì nôn nóng lo cho nhị vị muội muội đang xổ độc ra nên nhất thời không chú ý. Không sai, nhất định bọn họ trốn vào trong kia vận công dưỡng thần.

Nghĩ thế, chàng liền quay người bước chân đi nhanh vào trong.

Quả nhiên, cuối gian thạch thất này còn có một hốc đá chừng như là một vết nứt, rộng đủ một người lách qua được. Nhưng nhìn vào bên trong thì thấy rộng hơn, có điều hai bên vách đá nhô ra lổm chổm, con đường nhỏ hẹp hết rẽ trái đến rẽ phải, địa thế cũng lúc cao lúc thấp rất khó đi. Mai Quân Bích đưa mắt nhìn tìm, nhưng nào thấy bóng ba người kia.

Con đường nhỏ hẹp này tính ra sâu chỉ chừng bốn năm trượng, nếu như cuối con đường không có lối ra, vậy thì ba người kia đi đâu?

Chàng vừa suy nghĩ vừa bước đi đến cuối đường hẻm, quả nhiên không thấy lối ra, thế nhưng ngay dưới chân vách đá lại xuất hiện một lỗ hang lớn bằng miệng thùng nước, miệng hang tối ngòm có xu hướng ăn sâu xuống phía dưới.

Mai Quân Bích cúi người xuống, thò đầu vào trong nhìn, nhưng trong động tối đen như mực chẳng biết đâu là đâu. Chàng trong lòng sinh nghi, thầm nghĩ:

"Huyệt động này nhỏ hẹp lại khúc khuỷu, nếu như một người chui xuống dưới tất phải chui đầu xuống trước mới bò đi được! Bọn họ ba người không đến nổi ngu ngốc, sao lại bò xuống một huyệt động như thế này?"

Nghĩ đến đó, trong lòng hơi run, chốn thâm sơn cùng cốc hang sâu ngõ ngách thế này, khó tránh khỏi rần rít thú độc trú ẩn, nếu đúng thế thì nguy hiểm vô cùng.

Chàng lại nghĩ, vừa rồi trong ba người thì hai người chưa đi đứng được, còn một người thì thụ thương mới hồi phục, không lẽ bọn họ bị một loài thú độc nào đó cắn tha xuống động?

Chỉ nghĩ thế trong lòng phát hoảng, nhưng chàng là người nghệ cao can đảm, cho dù nơi này là sào huyệt của giao long măng xà thì chàng nhất định cũng phải dò thám một lần mới được.

Bấy giờ hít sâu một hơi tụ khí Đan Điền, vận Bát Nhã Thiền Công hộ phòng toàn thân, ngưng vận nhãn lực nhìn xuyên đêm tối rồi bắt đầu chui xuống huyệt động.

Trong huyệt động này vách động rất thấp, duy nhất chỉ một cách bò như rắn thế này mới tiến sâu vào trong, ngoài ra không còn cách nào khác.

Một người dù có võ công cao cường, nhưng với tư thế bò thế này cũng thấy chật vật vất vả, Mai Quân Bích vừa bò vừa chăm chú quan sát địa thế hang động.

Hang động vừa thấp hẹp lại vừa ẩm ướt, quyết không phải là nơi dành cho con người, Mai Quân Bích đã bò sâu xuống có đến mười trượng, nhưng vẫn chưa thấy đáy, trong lòng càng lúc càng thâm tin hang động này của măng xà, tự nhiên trong lòng lo lắng cho ba người kia.

Đường hang mỗi lúc thế dốc càng dựng đứng, những viên sỏi nơi chàng bò qua bị rơi ra lăn xuống dưới rào rào.

Cứ thế chàng bò xuống thêm chừng mười trượng nữa, bỗng nhiên dưới chân hẫng hụt khiến cả người tụt xuống nhanh, may mà chàng hai tay bám chắc vào vách đá, nếu không thì cả người đã rơi xuống rồi. Thì ra đường hang đến ngang đây thì bị cắt đứt, chưa biết dưới kia là gì, nhưng hẳn phải rộng hơn đường hang.

Mai Quân Bích hai tay bám cứng vào đá, cứ thế thả người tụt xuống từ từ, có đến mười trượng nữa thì chân mới chạm đất, chàng thả người đứng vững trên đất.

Đột nhiên đúng ngay lúc ấy một trận hàn phong mang theo tiếng cười lạnh lạnh, một bàn tay chụp tới vai trái chàng.

Mai Quân Bích khi chân vừa chạm đất thì đã giơ tay hộ hung đề phòng, chân khí vận kín toàn thân.

Cho nên lúc này vừa phát hiện ra bị người tấn công, tay trái lập tức đánh ra theo bản năng nghênh tiếp, nhưng thực tế chưởng vừa đánh ra liền nhận thấy tay tiếp xúc với một bàn tay khô lạnh như người chết...

“Bình” một tiếng, tiềm lực hùng mạnh vô cùng, khiến cho cả người chàng cơ hồ bị chấn động vắng lùi sau.

Nền biết Bát Nhã Thiền Công là một môn “giáng ma tuyệt học” của nhà Phật, tuy là tùy tiện phát ra, nhưng uy lực thì vẫn không hề giảm, cứ thấy lần trước chàng chỉ phất tay một cái mà đến hai tay cao thủ như Kiều Tiền Tứ Sát và Ngũ Âm Thủ Kim lão nhị cũng bị chấn vắng đi xa.

Thế mà lần này chàng lại bị đối phương đánh dội lui sau, đủ thấy người này công lực thế nào rồi, đồng thời đây cũng là lần đầu tiên chàng chạm phải một tay đại kinh địch.

Hốt nhiên nghe phía trước có người “ĩ” lên một tiếng, rồi cười gằn nói:

- Có thể tiếp nối Huyền Băng Trảo của ta, phóng mắt thiên hạ đếm chưa hết đầu bàn tay. Thiếu niên nhân, công lực ngươi quả thâm hậu!

Giọng nói the thé nghe đến chổi tai.

Mai Quân Bích ngưng mắt nhìn lại, giờ mới nhận ra cách chàng ngoài một trượng, một quái nhân lùn tịt, tóc dài quá lưng, trên người chiếc áo đen rộng thùng thình như giá trên một bộ xương khô, thoạt nhìn chẳng khác gì là một tử thi.

Nhất là trên khuôn mặt trắng bệch chỉ thấy chiếc miệng rộng hoác với những chiếc răng lởm chởm và chỉ có duy nhất một con mắt bên trái phát ra tia sáng xanh lè như mắt thú, ánh mắt ấy đang chiếu thẳng vào mặt chàng.

Mai Quân Bích là người võ nghệ cao cường, can trường đảm lược, thế mà lúc này nhìn thấy quái nhân dị hợm cũng không khỏi rùng mình chân thoái về sau. Nhưng chàng nhanh chóng trấn tĩnh tinh thần, nhìn nhanh một vòng mới thấy hang động vừa rồi chàng rơi xuống cao có đến tám chín trượng, chu vi rất rộng, giữa gian thạch động ngoài một chiếc giường đá ra không còn vật gì khác.

Trường phát quái nhân đứng án ngay trước thạch sàng, ánh mắt xanh lạnh cứ nhìn như ghim vào mặt Mai Quân Bích.

- o O o -